

HET GASTGEZIN

‘Heb je alles?’ Milan keek naar de roodgeruite koffer. ‘Volgens mij wel.’ Sanne deed de koffer dicht en zette hem op de grond. Ze was er helemaal klaar voor. Vandaag zou ze eindelijk naar haar gastgezin gaan. En dat werd hoog tijd, want het nieuwe schooljaar was allang begonnen. Haar ouders hadden niet op tijd een geschikt gastgezin voor haar kunnen vinden. Daarom was ze na de zomervakantie gewoon weer naar haar oude basisschool gegaan. Haar klasgenoten waren heel verbaasd geweest, want voor de vakantie had ze al afscheid van hen genomen. Ook was ze weer naar de turnlessen van juf Gerrie gegaan. Dat had ze helemaal niet erg gevonden, want met haar turnvriendinnen was het altijd erg gezellig.

Toch verheugde ze zich op haar nieuwe leven in Zoetmegen. Het gastgezin woonde in een groot huis aan de rand van de stad. Het was maar tien minuten fietsen om bij de turnzaal te komen. Ze wilde graag trainen in deze prachtige zaal. Meneer Verkerk, de hoofdtrainer, kende ze al. Hij was bijna net zo aardig als juf Gerrie.

Milan opende zijn rugtas. 'Ik heb nog iets voor je.'

Verrast keek Sanne naar het rode pakje. Met snelle bewegingen scheurde ze het glimmende papier los. 'Ohh... wat mooi!' Verrukt keek ze naar het zilveren kettinkje. 'Echt super!'

Milan haalde opgelucht adem. Hij had lang getwijfeld wat hij voor haar zou kopen. Uiteindelijk had hij voor het kettinkje met de hartjes gekozen.

Sanne sloeg haar armen om hem heen. 'Hartstikke bedankt! Ik ga het elke dag dragen, dat beloof ik je!'

Twee maanden had ze nu verkering met Milan. Eigenlijk was ze al veel langer verliefd op haar buurjongen geweest, maar door het vele turnen had ze weinig tijd voor hem gehad. Uiteindelijk had Milan verkering gekregen met Evelien, een meisje uit hun klas. Wat was ze daar verdrietig over geweest! Vlak voor de zomervakantie had hij het met Evelien uitgemaakt, en toen bleek dat Milan zijn buurmeisje nog niet vergeten was. Toen Sanne op zomerkamp was, had hij haar een brief geschreven. Ze hadden daarna lang met elkaar gepraat. Het was een goed gesprek geweest, en sinds die dag hadden ze verkering met elkaar.

'Hé, luister je wel?' Milan keek haar geërgerd aan.

'O, sorry! Zei je wat?'

'Tjonge... waar zit jij met je gedachten?'

Sanne grinnikte. 'Dat raad je nooit.'

‘Dan ga ik het ook niet proberen. Maar ik vroeg hoe laat de anderen komen.’

‘Over een kwartiertje, denk ik. Echt aardig dat ze me komen uitzwaaien, vind je niet?’

Milan knikte. ‘Jammer dat ik niet met je mee kan. Ik had die mensen van jouw gastgezin best willen zien.’

‘Ik vind het ook heel jammer,’ zei Sanne. ‘Maar er is echt geen plek meer in de auto.’

Tim, het jongere broertje van Sanne, moest wel mee. Hij mocht nog niet alleen thuisblijven. Bovendien vond hij het wel spannend om zijn zus naar een gastgezin te brengen. Ook haar turnvriendin Patty reed mee. Ze was een jaar ouder dan Sanne en ging dit jaar naar de middelbare school. Net als Sanne was zij door meneer Verkerk uitgekozen om bij hem te komen trainen. Patty had gelukkig wel op tijd een gastgezin gevonden.

Sanne keek op haar horloge. ‘Zullen we naar beneden gaan?’

Milan sprong op. ‘Goed plan! Zal ik de koffer dragen?’ Zonder haar antwoord af te wachten, tilde hij de koffer op. ‘Ik snap niet waarom dat ding zo zwaar is. Je komt zaterdag toch al weer naar huis toe?’

‘Ja, maar ik weet niet wat ik aan moet trekken naar m’n nieuwe school. Daarom heb ik er maar van alles in gestopt.’

Grijnzend liep Milan de trap af. Dat was echt iets voor Sanne!

Even later zaten ze met z'n allen in de huiskamer. Alle turnvriendinnen van Sanne waren gekomen om haar uit te zwaaien: Marieke, Jessie, Fleur, Sophie en Lies.

'Heb je er zin in?' vroeg Fleur.

'Zeker weten!' antwoordde Sanne.

'Ga je morgen al naar de turnzaal?'

Sanne schudde haar hoofd. 'Morgen ga ik voor het eerst naar m'n nieuwe school. Volgende week begin ik pas met de turntrainingen. Dan kan ik eerst wennen aan m'n nieuwe klas en natuurlijk aan het gastgezin.'

'Zijn het aardige mensen?' vroeg Jessie.

'Volgens mij wel, maar ik ken ze nog niet zo goed.'

'Het went heel snel,' stelde Patty haar gerust. 'Ik ben nu vier weken bij de familie Fransen, maar het lijkt net alsof ik ze al veel langer ken.'

'Je komt volgende week toch wel bij me langs, hè?' vroeg Sanne.

'Tuurlijk,' antwoordde Patty. 'Ik laat je heus niet stikken.'

Opgelucht nam Sanne nog een slok van haar thee. Ze vond het best een beetje eng, maar dat wilde ze niet toegeven. Vanavond zou ze in een vreemd bed slapen. En morgen moest ze naar een nieuwe school toe. Brr... ze wilde er eigen-

lijk niet te veel aan denken... Gelukkig trainde Patty ook bij meneer Verkerk. Patty was een goede vriendin van haar geworden, maar Marieke was nog steeds haar hartsvriendin. En dat zou zo blijven, dat hadden ze elkaar plechtig beloofd.

Sannes vader stond op. 'We moeten nu echt gaan. Om halfdrie verwacht de familie Berendse ons.'

Terwijl de auto werd ingeladen, namen Sanne en Patty van iedereen afscheid.

'Ik stuur je vanavond een appje,' zei Sanne tegen Marieke. 'En we gaan heel vaak bellen, oké?'

Marieke knikte, maar ze keek niet vrolijk.

Als laatste nam Sanne afscheid van Milan.

'Ik zal je missen,' zei hij zacht.

'Ik jou ook. Heel erg zelfs!'

'We gaan elke dag appen, oké?' stelde Milan voor.

Sanne knikte. Ze voelde een brok in haar keel. Oh... als ze nu maar niet ging huilen.

'Zijn jullie klaar met afscheid nemen?' vroeg Sannes vader.

Tim en Patty stapten alvast de auto in.

'Dan ga ik nu ook maar,' zei Sanne, en ze lachte nerveus naar hem.

Milan knikte. Ook hij voelde zich ongemakkelijk.

'Zoenen, zoenen!' riep Jessie.

Giechelend keken de vriendinnen toe.

Milan glimlachte verlegen, maar toen gaf hij Sanne toch een snelle zoen.

Er klonk luid gejoel.

Met een rood hoofd stapte Sanne de auto in. Jessie was een leuke meid, maar ze flapte er altijd van alles uit.

Toen de auto zich in beweging zette, begonnen Milan en het groepje vriendinnen uit alle macht te zwaaien. Ze renden nog een stuk achter de auto aan, totdat de auto de hoek omging.

‘Tot zaterdag!’ schreeuwde Marieke haar vriendin na.
‘Hou je taai, Sanne!’

Vijf kwartier later stonden ze voor de deur van de familie Berendse. Patty was er niet meer bij. Zij was afgezet bij het huis van de familie Fransen. Patty bofte, want zij had het erg getroffen met haar gastouders. Ook met Stef en Leo, de tweelingbroers, kon ze het prima vinden. Sanne hoopte dat haar gastouders ook zo aardig waren. Ze had hen nog maar één keer gezien. Hun dochter Nathalie kende ze nog helemaal niet. Ze wist alleen dat ze dertien was en in de tweede klas van het vmbo zat. Hopelijk kon ze een beetje met haar lachen.

De voordeur zwaaide open.

‘Kom binnen,’ zei mevrouw Berendse hartelijk. ‘De koffie pruttelt al.’

Een beetje onwennig liep Sanne de huiskamer in.

‘Ah, daar hebben we onze nieuwe dochter!’ Breed lachend liep meneer Berendse op haar af. ‘Leuk dat je er bent, Sanne. Ik hoop dat je je hier snel thuisvoelt.’

Sanne glimlachte verlegen. Ze zette haar koffer neer en keek de kamer rond. Het zag er gezellig uit. Dat was in elk geval een goed teken.

‘Gaan jullie maar lekker zitten,’ hoorde ze mevrouw Berendse zeggen. ‘We gaan eerst wat drinken. Daarna zullen we laten zien waar Sanne slaapt.’

Hopelijk stoppen ze je niet in de schuur,’ fluisterde Tim in het oor van zijn zus.

Sanne grijnsde. Slapen in de schuur... Haar broertje had weer eens te veel fantasie!

Tijdens het koffiedrinken waren de grote mensen druk met elkaar in gesprek.

‘Zullen we de tuin gaan bekijken?’ stelde Tim voor.

Sanne aarzelde. ‘Ik weet niet of dat mag.’

Tim was al opgesprongen.

‘Willen jullie de tuin in?’ Mevrouw Berendse stond op. ‘Kom maar mee.’

Tot hun vreugde ontdekten ze buiten een grote vijver. Er groeiden prachtige planten in. Eerst zagen ze maar één vis, maar later doken er meer op. Ze ontdekten ook verschillende vogelhuisjes in de tuin. En achter het schuurtje stond een

stenen voederbak voor de vogels.

‘Hoe vinden jullie onze vijver?’ klonk het opeens.

Ze keken om en zagen meneer Berendse op het tuinpad staan.

‘Super!’ riep Tim enthousiast.

‘We hebben drie vissen gezien,’ vertelde Sanne. ‘Hoeveel zitten er eigenlijk in?’

‘Als het goed is zeven, maar ze laten zich niet altijd zien.’

Ze liepen naar de vijver om nog één keer te kijken.

‘Lopen jullie mee naar binnen?’ vroeg meneer Berendse.

‘We willen jouw kamer even laten zien, Sanne.’

Even later liepen ze achter elkaar de trap op. Sannes kamer was op de eerste etage, naast die van Nathalie.

‘Het is eigenlijk onze logeerkamer,’ vertelde mevrouw Berendse. ‘Maar nu hebben we er een kamer voor Sanne van gemaakt.’

Nieuwsgierig liep Sanne de slaapkamer in. ‘Wat mooi!’ Ze keek verrast rond. ‘Hé, zo’n dekbedovertrek heb ik thuis ook!’

Haar moeder lachte. ‘Het is dezelfde. Toen we vorige week hierheen reden, hebben we wat spulletjes van jou meegenomen. Dan is het wat vertrouwder voor je.’

Toen zag Sanne nog méér bekende dingen: een paar knuffels, de verjaardagskalender, een schilderijtje, leesboeken...